

Jiří Linhart sloužil u policie od 1. září 1987. Začínal tehdy na pohotovostním motorizovaném pluku, potom pracoval jako dopravní policista a poznal i práci na místním oddělení, nebo u zásahové jednotky. Šikovný a nadaný policista přešel na kriminálku, konkrétně na odbor pro boj s organizovaným zločinem.

Čas pomalu všechny rány zahojí

AKCE V TÁBORITSKÉ

V dubnu 1998 pražští kriminalisté realizovali akci namířenou proti organizované skupině pachatelů, podezřelých z únosů, vydírání a loupeží. Probíhala na více místech v Praze, např. na pražském Žižkově. Právě tady, na chodbě obytného domu, se policisté střetli s útočníkem, s recidivistou, který zahájil palbu zákeřně ze zálohy. Střelec Jiřího Linharta ze skupiny pro boj s organizovaným zločinem zastřelil a jeho kolegu Jaroslava Černého vážně zranil.

Drama začalo 23. dubna krátce po desáté hodině. Byt v Táboritské ulici, ve kterém měli policisté zasahovat, je v devátém patře. Tam také policisté výtahem vyjeli. V bytě byl sice klid, ale přítomná mladá žena kukátkem spatřila ozbrojené policisty.

Bála se, že to jsou mafiáni, proto okamžitě volala na pomoc posilu. Tou byl jednadvacetiletý Petr Chromek, výtahem vyjel do 10. patra, neslyšně sestoupil po schodišti a na policisty začal střílet současně ze dvou zbraní. Ke střelbě použil zakázané střelivo typu Tokarev s ocelovým jádrem. Takovému střelivu neprůstřelné vesty nedokážou odolat. První střela směřovala na Jaroslava Černého a zasáhla jeho samopal, který mu zachránil život. Jedna z několika dalších střel policisty proletěla nohou. Zraněný se přehoupel přes zábradlí a skutálel se o patro níž. Jiřího Linharta střelec zasáhl celkem osmi ranami.

Útočníka policisté vzápětí zadrželi společně s podezřelým, kterého původně přijeli zatknout. O několik měsíců později probíhal s obviněným mužem soud a Petru Chromkovi vyměřil trest odnětí svobody v trvání 22 let.

Mjr. Bc. Jaroslav Černý je dnes šéfem pražské zásahové jednotky a k akci na Žižkově z roku 1998 mi řekl: „Jirka zemřel na vykrvácení do břicha, útočník mu přestřelil tříselnou tepnu. V tu chvíli jsem přišel o bezva kamaráda a policie o profesi oná. Často na Jirku myslím, v mé mysli ale nikdy neumřel. Byl to super chlap.“

MANŽELKA MARTINA

V den tragické události byla Martina Linhartová v práci. Tehdy pracovala v Celetné ulici a krátce po poledni se o smrti manžela dozvěděla. „Přišel za mnou manažér ochranky, abych šla s ním. S úsměvem jsem šla za ním, ale v jeho očích jsem viděla něco podivného. Potom jsem zahlédla kolegy z práce svého manžela a muže v bílém plášti. Nikdo nemluvil, všichni měli skleněné oči. Šli jsme do kanceláře a jediný, kdo promluvil, byl vedoucí mého muže.“ „Martinko, Jirku zastřelili, Jirka je mrtvý.“ „Vím jenom, že jsem vykřikla. ‚Ne, to není pravda, Jirku ne!‘ Potom si vzpomínám, že mi lékař dával nějaký prášek na uklidnění, já jsem ho nechtěla, ale se slzami v očích jsem pochopila, že lékař přišel, aby mi pomohl. Ubrečená jsem odjela do bytu jednoho z kolegů manžela, kam postupně přijížděli další jeho kolegové. Hodně všichni telefonovali a i já jsem telefonovala. Volala jsem svému bráškově, komu jsem jako prvnímu řekla, co se stalo, a potom dvěma velice dobrým kamarádkám. Martinka byla u mých rodičů v Plzni, kde chodila do školky.“

Když Martina nastupovala po mateřské dovolené do práce, pracovala někdy i do dvaceti hodin a její manžel už vůbec neměl pravidelnou pracovní dobu, a tak dceru nechali u babičky a dědy. Mladá žena ale měla krátký a dlouhý týden a jak to jen šlo, za Martinkou jezdila.

Ale vraťme se zpět k 23. dubnu 1998. Ten den Martina přenocovala v bytě kolegy svého manžela, ale moc toho nenaspala. Druhý den ji vyzvedl tatínek s bratrem a odjeli do bytu v Horních Počernicích, kde si vzala nejn nutnější věci, a směřovali do Plzně. „Byla jsem psychicky na dně. Chtěla jsem odejít za Jirkou, ale bliklo mi v hlavě světylko a já si uvědomila, že to přece nesmím udělat, že mám Martinku a nemohu způsobit další bolest lidem, kteří mě mají rádi. Našla jsem v sobě hodně síly, nechtěla jsem další tragédii dovolit. Pomáhalo mi hodně lidí – rodiče, kamarádky, můj zaměstnavatel Tomáš Lochman s maminkou, kolegové manžela i vedení pražské policie.“

2

Tehdy paní Martině hodně pomohl a pomáhá i dnes Miloslav Plechatý, bývalý šéf Jirky. „Asi dva měsíce u nás v Praze Martina bydlela, než se úplně ze všeho vzpamatovala,“ řekl mi dnes už důchodce Míla Plechatý. „Jinak pravidelně jezdím za maminkou Jirky a společně chodíme na hrob. Nezapomínám ani na výročí tragédie, každoročně zapálím svíčku a položím věneček u pamětní desky v Táboritské ulici.“

POMOHL PSYCHOLOG

Největší starost mladá žena měla s tím, jak to řekne malé Martince. Těžko se říká malému dítěti, že už nemá tatku... Proto Martina vyhledala psychologa. „Měla jsem obavy, aby se to dcera nedozvěděla od cizích lidí. Pan doktor byl velice hodný, povídal si se mnou i s mými rodiči a společně jsme problém řešili. V červnu jsme zajeli na hřbitov do Obrataně a zašli na hrob dědy Martinky, kde je i urna Jirky, a můj tatínek jí řekl.“ „Martinko, položíme tady kytičky i tatínkovi.“ „Dceři nebylo ani pět let a Martinka reagovala přiměřeně svému věku.“ „Tatínek spinká u dědy, tatínek umřel? Vždyť já jsem ho měla tak ráda.“

POMOHLI I DALŠÍ

V Plzni a Praze má Martina dvě velké kamarádky, jedna je dlouholetá, byla např. na svatbě Martiny, nebo u manželů po narození jejich dcery. „Kolegové Jiřka k nám jezdili každý rok před Vánocemi a Martince pokaždé přivezli nějaký dárek a finanční podporu. Já jsem zase za nimi jezdila do práce a dávala jsem na pracovní stůl manžela kytičky, nikdo totiž u jeho stolu od té tragédie neseděl.“

Hodně nám také pomohl bývalý ředitel pražské policie Radislav Charvát, kterého jsem měla moc ráda. Byl to velký a lidský

člověk. Když jsem si s ním povídala, tak jsem se vždycky rozzářila a on mi říkal, že jsem takové sluníčko. Měla jsem možnost mu popřát i k jeho padesátým narozeninám. Společně s Veronikou Branišovou nás např. pozval na 10. ples pražské policie na Žofín. Moc se nám tam líbilo a jsem ráda, že jsme se s Veronikou mohly s panem Charvátem společně vyfotografovat. Dodnes mám tu fotografii moc ráda.“

NOVÁ ZNÁMOST

„V roce 2006 jsem s dcerou byla ve Františkových Lázních, opět díky Nadaci. Tady jsem poznala svého nového přítele a shodou okolností se také jmenuje Jirka. Od roku 2009 žijeme společně i s dcerou v Praze. Když jsem ho poznala, připadalo mi to, jako bych ho znala už dlouho, jako by pouze něco navazovalo. Je to bývalý voják a tak má rád pořádek, což mně nevadí. Martinka má s pořádkem občas problém, ale znáte to, pokojíček dětí není vždy perfektní. Věřím, že se i toto naučí, vždyť jsem se jí snažila vychovávat dobře. Nerozmazlovala jsem ji, ale už od mala jsem ji brala jako svoji mladší kamarádku. Jsem ráda, že za mnou může přijít kdykoliv a zeptat se na cokoliv.“

MARTINKA

Nebylo jí ani pět let, když přišla o milovaného tatínka. Vyrůstala pouze s mamkou, které ze začátku hodně pomáhala její maminka a tatínek. Martinka chodila do školky i základní školy v Plzni, až střední školu začala navštěvovat v Praze. Studuje SOŠ pro administrativu EU v Horních Počernicích.

V době našeho rozhovoru mladá slečna absolvovala povinnou praxi a vybrala si Nadaci policistů a hasičů, kde jsem Martinku i s její maminkou navštívila.

„Mamku obdivuji, jak to zvládla. Hodně se mi věnovala a dělala úplně všechno, neměla jsem pocit, že mi něco chybí. Chová se ke mně jako ke kámošce a já jsem ráda, že se jí mohu se vším svěřit, nebo ji požádat o radu. Ví, že se o mě hodně bojím, a proto máme společnou dohodu. Pokud vím, že přijdu později, než jsme se domluvily, tak ji zavolám, nebo pošlu SMS. Chci, aby mamka byla v klidu.“

Dnes je Martinka téměř devatenáctiletá studentka a po ukončení střední školy by ráda ve studiu pokračovala. Sice se prý nerada učí, ale moc dobře ví, že s vyšším vzděláním najde lepší práci.

Na přelomu loňského a letošního roku slavila s kamarády v Plzni Silvestra a tady se seznámila se svým přítelem. „Vojta je moc hodný kluk, studuje ČVUT a je z Prahy. Ví pochopitelně o tom, jak jsem přišla o tatku a shodou okolností jeho babička bydlela v Táboritské ulici

č. 22, tedy v paneláku, kde tatku ozbrojený muž zastřelil. Policisté prý na ni bouchali a nakonec od ní volali záchrannou službu.“

S mamkou, prarodiči i s babičkou od táty si Martinka hodně povídá a vyptává se na tatku. Ráda a často si prohlíží fotografie z doby, kdy byla ještě hodně malá a tatínek byl na fotkách s nimi. Maminku například zpovídal, jaký tatínek byl, zda si s ní hrál, a zda ji měl opravdu rád. Proto ví, že byl táta hodný, milý a oblíbený. Vzpomínají na tatku i teď, ale Martince občas pochopitelně chybí. „Dělala jsem autoškolu a mockrát jsem si na tatku vzpomněla. Určitě by mě učil jezdit a rád by mi některé věci podrobně vysvětlil. Já bych tatkově zase ráda představila Vojtu, ale i své další kamarády.“

Na závěr mladá slečna zavzpomínala na své dětství strávené u prarodičů. „Babi byla a stále je hodně starostlivá, mám ji moc ráda. Děda mě brával hodně do lesa, chodili jsme na houby, ostružiny, nebo na rybník v obci Ledce, děda je totiž rybář a učil mě chytat ryby. Ráda se s dědou projdu i dnes.“

Text portréru bude otištěn v připravované publikaci, kterou připravuje nadace policistů a hasičů při příležitosti 10. výročí jejich vzniku.

Eva BROŽOVÁ

Foto autorka

a archiv Martiny Linhartové

1) Martina Linhartová. Žije s dcerou a svým novým přítelem Jirkou.

2) Slečna Martinka Linhartová absolvovala povinnou školní praxi v Nadaci policistů a hasičů v Praze 1.

3) Jiří Linhart rád chodil s malou Martinou na procházky.

3